

Vltava 16. - 20. srpna 1997

Účast: Pavel a Helča s Helenkou a Kájou, Alena a Melíšek s Lucinou a psem Mikym, Pavel F. a Jitka, Vlád'a a Stáňa s Eričkou, Standa

Sobota 16. srpna 1997 (Praha – Vyšší Brod): Poprvé v dějinách LDF jsme uspořádali jakési neoficiální zakončení vodácké sezóny a to formou třetí vodácké akce. Jelikož v srpnu už bývá méně vody, byla zákonitě zvolena Vltava, která je díky regulaci sjízdná prakticky celoročně. Cesta auty do vodáckého tábořiště ve Vyšším Brodě proběhla bez problémů, potíže nastaly až v zaplněném kempu. Nejdříve byli Pavel a Helča zaskočeni tím, že jim Alena sice dovezla stan, který u ní měli dočasně uskladněný, ovšem bez tyček, které zůstaly doma ve špajzce. Proto musely být nahrazeny pádly, což se viditelně projevilo na jeho vypnutí. Pak zas byl napaden Miky jakýmsi toulavým čoklem, který by ho určitě zamordoval, nebýt Standy, jenž ho zahnal několika dobře mířenými ranami PET lahvi do čenichu. To Alenu tak rozčílilo, že se se sekýrkou v ruce, kterou právě zatloukala kolíky stanu, a nenávislným výrazem otce Brůny v tváři vydala na obchůzku po okolí křičíc přitom: „Čí je ten pes?!“ Kupodivu se k němu ale nikdo nepřihlásil.

O to vše přišel Pavel F., jenž byl mezitím pracovně v bezcelním obchodě na hranicích v Dolním Dvořišti, odkud přivezl nějaké ty destiláty. Po jeho příjezdu jsme se přesunuli do bufetu, kde jsme si při poslechu slušně hrající kapely vypili mozky za pomoci piva, vína a rumu. Bohužel stánek o půlnoci zavřeli, a tak přišla řada na Morganův Jamajský rum. Jak nám po něm bylo špatně a jak nás bolely hlavy, nelze ani popsat. Inu, není nad levné české chlasty.

Neděle 17. srpna 1997 (Vyšší Brod – Rožmberk; 11,9 km): Bylo krásně a možná právě proto jsme zažili překvapení, když se Melíšek uvolil k tomu, že pojede s Alenou v lodi. Vzájemné spílání a nadávky, které jsme si pak vyslechli, vedly logicky k tomu, že od té doby jsme již Meliška v kánoi neviděli.

Cesta byla pěkná a to i díky několika zastavením ve vodáckých bufetech. Slalom ve svižně tekoucím proudu pod jezem v [Herbertově](#) byl sice poněkud obtížný, ale zvládli jsme ho, narozdíl od skupiny německých vepříků, kteří se cvakali asi tak každých sto metrů. Ale na to, že v poslední době je na řekách více turistů než vodáků, jsme si už zvykli.

Jez v [Rožmberku](#) byl v rekonstrukci, při níž byla řeka svedena do pravoúhle tekoucího, ne víc než pět metrů širokého koryta, jímž bylo zakázáno proplouvat, jelikož se v něm voda divoce valila v mohutném proudu narážejíc do kamenné zdi. Troufl si naň pouze Standa, který ho úspěšně zdolal. Ostatní lodě raději stáhli čerstvě vybetonovanou a proto zatím uzavřenou retardérou. Jen jsme zírali, když zakázaným korytem bez jakýchkoliv rozpaků a bez cvaknutí projela zmíněná skupinka Němců.

Tábořiště v Rožmberku nás velmi mile překvapilo. Loni to zde totiž bylo velmi slabé, ale letos se zde objevily nové záchody s umývárny a především pěkný zastřešený bufet s odpovídající nabídkou jídel a pití. V něm jsme strávili příjemný večer a u teplo sálajícího krbu přečkali průtrž mračen, která se k naší malé radosti přihnala. To už ale bez Jitky, jež odjela do Prahy do pracovního procesu.

Pondělí 18. srpna 1997 (Rožmberk – Branná; 8,9 km): Bylo tzv. pošmournó a proto se nepodařilo prosadit jízdu do Nového Spolí, ale jen do Branné, kam jsme díky rychle proudící řece lehce spluli za asi jednu a půl hodiny. Další cestě zabránil pouze fakt, že Melíšek

mezitím postavil stany. Pravobřežní kemp ohraničený z jedné strany řekou a z druhé lesem nás také zrovna moc nenadchl, ale nakonec jsme „vypotili“ i ohýnek a opékání buřtíků. Stále sice pokapávalo, ale nebylo to nic velkého.

Humorný okamžik se přihodil se stanem Helči a Pavla. Oba odpoledne odpočívali uvnitř a poslouchali, jak si děti venku hrají. Erička zrovna odříkávala svou říkanku: „Motám si motám, moty, moty, moty...“ A v tom se na ně jejich plátěné obydlí zřítilo. V Branné totiž nahradila zapomenuté tyče dvojice bříz. A právě konce šňůry visící z jednoho stromu zaujaly pozornost Eričky, která si s nimi začala „motat“. To prováděla tak dlouho, až se uvolnil uzel uvázaný o něco výše, následkem čehož došlo k sesuvu jejich plátěného obydlí.

O půlnoci jsme se přemístili do bufetu, abychom vyčkali příjezdu jezdce koňské pošty Ponny Expres, který byl avizován na zde vyvěšeném plakátku. Při Pavlově kytaře jsme popili a zapěli si, ale jezdec přijel tak tajně, že jsme ho zaregistrovali, až když do sebe začal klopit pivo. Již předtím byl mimo naše zraky vystřídán jiným pošťákem.

Úterý 19. srpna 1997 (Branná – Nové Spolí; 12,7 km): Ráno bylo ještě poměrně ošklivo, a tak se Alena s Melíškem a Lucinou rozhodli odjet domů, v čemž se k nim přidali Pavel F. a teplotou sužovaný Vláďa. Sotva ale odjela dešťovka Alena, udělalo se krásně.

Ostatní vypluli na hezkou cestu do Nového Spolí se zastávkou na oběd v kempu Na Pískárně. Za tyfusy, co nám zde předložili, by se ale nemuseli stydět ani chemici ze závodky v Kolbence. A ti toho zvládnou hodně! Tentokrát nechyběla ani ona symbolická moucha v omáčce.

Po postavení stanů v Novém Spolí jsme se vydali do bazénu v Krumlově trochu se umýt. Bohužel byl uzavřen, a proto jsme si alespoň spravili náladu skvěle chutnajícími úhoři v rybí restauraci, do níž nás zavedl Standa.

Středa 20. srpna 1997 (Nové Spolí – Zlatá Koruna; 16,8 km): Poslední den vody bylo opravdu nádherně. Vydali jsme se tedy celí natěšení na Krumlovské jezy, přičemž retardéru [Mrázkova mlýnu](#) sjel Pavel dokonce i s Kájou. Na Káju byl opravdu nádherný pohled. Retardérou projel říčíc hrůzou a s doširoka otevřenou pusou. Při výjezdu ho vysoká vlna totálně zalila, takže si i pěkně lokl, ale nakonec ho tento zážitek velmi rozradostnil.

Na obávané [Jelení lávce](#) pak Pavla vycvakal nějaký idiot v gumáku, jenž se motal ve vlně pod šlajsnou. Za to si vyslechl od Helči kontrolující vše z betonové kozy tolik nadávek, že radši zmizel. Helča si pak jez sjela už v klidu. Bylo to jen další potvrzení faktu o paďourech na vodě.

Zbytek trasy už jsme dojeli v pohodě, i když protivítr na posledním téměř netekoucím úseku před jezem v Rájově u Zlaté Koruny nám dal zabrat.

Ve Zlaté Koruně jsme se občerstvili, naložili lodě a bagáž, a vyrazili na cestu domů s tím, že se určitě uvidíme zase na jarním sjíždění Sázavy z Týnce do Pikovic.

Stejně tak jako jarní Sázava před dvěma roky započala tradici zahajování vodácké sezóny, tak i tato akce se stala základem pozdějšího poměrně pravidelného sjíždění Vltavy na její závěr.